

Scénář

Matyáš K.

Paní Marie Karásková se za svobodna jmenovala Šenkýřová.

Její tatínek Jiří Šenkýř měl neobvyklý začátek života. V půl roce ho matka odevzdala v Jezdovicích po střídě, což znamená způsob zaopatření nemajetných osob. Do šesti let byl u pěstounů, měl zde domovské právo a jeho matka zatím pobývala ve Vídni. Dětství měl velmi drsné, protože neměl stálý domov a pořád putoval po sedlácích. Pracoval s koňmi a spal s nimi v maštali.

Štěpán P.

Tím, že se Marie Karásková narodila roku 1934, tak své dětství prožívala v období 2. světové války. Když začala chodit do školky, psal se rok 1939. Školky si moc neužila. Chodila do ní půl roku v Salavicích. Ty se po příchodu Němců staly německou obcí a to byl důvod, proč potom zůstala doma v Jezdovicích.

Jakub P.

Sousedka paní Karáskové se dala na stranu Němců, protože to mělo své výhody. Donášela jim informace na ostatní. Jednoho dne za maminkou paní Karáskové přišel kontrolor a ptal se, jestli má máselnici. Maminka odpověděla, že nemá. Za dva dny se k nim domů dostavil četník se starostou s hlášením, že prý mají v domě máselnici. Provedli proto domovní prohlídku. Při ní našli na půdě vrtěcí soudek, který hned zabavili. Maminka však nevěděla, že právě to je máselnice. Tato kontrola přišla na udání zmíněné paní sousedky. Tu po válce zavřeli. Paní Karásková mluvila po letech s dcerou sousedky a ta říkala:

Nahrávka (pamětnice)

„A my to ty naší mamince ani nemůžeme mít za zlý, ona chtěla pro nás to nejlepší, protože oni měli větší přídavkový lístky, všechno měli jiný...“

Kristýna K.

O prázdninách roku 1944 se objevily u nich doma v Jezdovicích dvě holky, Mařenka a Fanyňka z Okříšek. Strávily tam přes dva měsíce, než si pro ně přijela paní v černém. Později se pamětnice dozvěděla, že jejich otec, který pracoval na dráze, byl popraven.

Nejsilnější moment zažila pamětnice ke konci války, v únoru nebo v březnu 1945. Když byla s kamarády venku v Jezdovicích, proběhl nálet.

Nahrávka (pamětnice)

„Na jednou se od letadla odlepily takový dva válečky a letadlo letělo a ty válečky ještě s ním. A pak letadlo už bylo dál a ty válečky letěly pomalejš a Ježíši to jsou bomby. My po prdeli dolů z toho svahu jsme sjeli dolů a domů a do verandy. A bum, bum, ...“

Ty střepiny od bomb byly po celém zamrzlém rybníku, posekalo to stromy i střechy.

Ester Š.

V květnu roku 1945, když v Třešti začala revoluce, přijíždí do Jezdovic z Jihlavy auto. Na rozcestí u bývalého mlýna ho zastavila hlídka. Auto zabavila. Jeho posádka utekla do lesíka a pohybovala se směrem k Třešti. Zastřelili pana Kadlece. Tatínek přišel domů úplně vyděšený. Zavřel paní

Karáskovou, jejího měsíčního bratra a starší sestru do sklepa s padacími dveřmi, který byl pod domem. Zůstaly tam až do večera. Ráno je tatínek odvedl na Otov a jako jediný se vrátil zpátky do Jezdovic. Vše se po několika dnech uklidnilo a rodina se mohla radovat z konce války.